

Irena Kellerová

A woman in a historical dress is sitting on the grass by a pond, looking towards a large, ornate manor house in the background. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The woman's dress is light-colored with a lace-up back and a full skirt. The manor house has many windows and a classical architectural style. The pond reflects the light and the surrounding greenery.

Alexandra

Zničí tajemství minulosti
její budoucnost?

Alexandra

Vyšlo také v tištěné verzi

Irena Kellerová

Alexandra – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Irena Kellerová

Alexandra

Copyright © Irena Kellerová, 2023
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing,
Praha 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Kateřina Smrčinová
Jazyková korektura Alena Jíchová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď
výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-464-4

ISBN ePUB: 978-80-7546-497-2

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-498-9

ISBN PDF: 978-80-7546-499-6

Alexovi
Díky za odvahu.

PROLOG

Psal se druhý rok nového století. Ohromený svět se ještě nevzpamatoval z krvavé revoluce ve Francii a už musel čelit nové hrozbě jménem Napoleon. Ovšem život ve Westfieldu, odlehlém venkovském koutě jihozápadní Anglie, jako by nebyl děním na kontinentě nijak dotčen. Plynul poklidným tempem a nikoho ani ve snu nenapadlo, že by se to mohlo změnit. A přece se to stalo. Pád byl o to bolestnější. Překvapivě ale nebyl důsledkem žádného z vojenských střetnutí s Francouzi, ale bitvy prohrané dávno před tím, než padla Bastila.

Majitel Westfieldu, pan Thomas Williams byl velmi úspěšný obchodník a vážený muž. Ačkoliv nepatřil mezi aristokracii, nemalé jmění, které se mu podařilo nashromáždit, ho k vyšším společenským vrstvám posunulo. Cesta vzhůru však nebyla snadná, i když se tak mohla na první pohled jevit.

Jak už to bývá, obyčejný prodejce látek vděčil za svůj vzestup výhodnému sňatku. Oženil se s majitelkou roz-

lehlého panství Caroline Coltrainovou, mírnou a vlídnou, leč také o plných deset let starší vdovou. Neobvyklý svazek vzbudil v kraji velkou pozornost, mnozí panu Williamsovi vyčítali vypočítavost, ale jiní, zvláště ti, kteří byli s Williamsovými v bližším kontaktu, věřili ve sňatek z lásky, neboť manželství bylo spokojené a požehnané hned třemi dětmi. Netrvalo však dlouho. Caroline zemřela, když bylo nejstarší dceři necelých šest a dvojčatům čtyři roky.

Pan Williams zůstal se svými dětmi sám. Třebaže měl v následujících letech nejednou příležitost znovu uzavřít sňatek, a třebaže si jako bohatý muž mohl dovolit oženit se i nevýhodně, neudělal to. Všechnu energii věnoval správně majetku a obchodu. Často cestoval, pobýval v Londýně i na kontinentě. Stal se tak ještě zámožnějším a jeho společenská prestiž rostla. Náhoda tomu chtěla, že v Londýně poznal také sira Richarda Stanforda, a protože rodové sídlo Stanfordů, Danby, leželo nedaleko Williamsova Westfieldu, nebylo divu, že našli společnou řeč. S přibývajícimi léty mezi nimi vzniklo ojedinělé a nevšední přátelství, jehož pevnost a upřímnost mnohé udivovala.

Vzestup pana Williamse přirozeně usnadnil život i jeho třem dětem. Williamsovi se jako vážení a obdivovaní obyvatelé kraje, štedří donátoři a dobrodinci stýkali s mnoha okolními rodinami, pořádali domácí večeře či zábavy a účastnili se všech místních společenských událostí, nicméně skutečný velký svět jim, poněkud překvapivě, zůstal zapovězen. Starostlivý otec je držel stranou, v bezpečí rodného domu. Jedinou výjimkou, která vnášela do jejich života závan onoho lákavého zakázaného ovoce, byl sir Richard Stanford. Mladí Williamsovi byli za návštěvy vysokého, štíhlého muže s pro ně tak nezvyklým formálním vystupováním vděční. Se zatajeným dechem hltali každou

jeho větu, zejména zmínky o jeho synech. Žádný div, že si přáli je poznat, o návštěvě Danby nemluvě.

Toho roku bylo mimořádně krásné jaro, teplé a plné slunce. Tráva se zazelenala nečekaně brzy a květiny provoněly celý kraj o dobré tři týdny dříve než v jiných letech. Stejně rychle se objevily i květy na stromech. Philip s Dianou kráčeli po příjezdové cestě lemované záhony rozkvetlých narcisů k domu. Vešli dovnitř, svižně vystoupali po schodišti do prvního patra a zamířili k otcově pracovně.

Jen málokoho by při pohledu na ně nenapadlo, že jsou sourozenci. Oba pohlední, oba plavovlasí, oba vysocí a štíhlí. Před týdnem dovršili devatenáctý rok. Darů dostali nepočítaně, ale ten, který si z celého srdce přáli nejvíc, mezi nimi chyběl. Snad proto, že neměl být určen pouze jim, ale také jejich starší sestře. Oba však doufali, že se ho ještě dočkají. Vždyť kvůli čemu jinému by s nimi chtěl otec, poté co dostal dopis od sira Richarda, hovořit?

„Opravdu byl ten list z Danby?“ ptala se Diana nedočkavě.

„Ovšem.“

„A myslíš, že má pro nás pozvání?“

„Ano,“ přikývl Philip a shovívavě se usmál. Bylo mu na den stejně jako Dianě, ale mnohdy si vedle ní připadal mnohem starší. Měl oproti bezstarostné a nevinně naivní sestře jinou povahu. Byl hloubavější a vážnější, své city nedával zdaleka tak najevo jako bezprostřední a otevřená Diana.

„Já nevím, tak dlouho to odkládal, říkal, že to pro nás není, že máme čas,“ váhala stále, ale bratr ji netrpělivě odbyl.

„Tak ten čas právě nastal.“

„Mluvíš jako Alex,“ vzdychla Diana, „jenže já –,“ nedorekla. A stejně jako se zastavila uprostřed věty, zastavila se uprostřed chodby s pohledem upřeným před sebe. O krok dřív zůstal překvapeně stát i její bratr.

Dveře do pracovny byly otevřené, a tak viděli otce, stojícího zády k nim. Rozpřáhl ruce a do náruče mu vběhla vysoká černovláška. Šťastně ho objala kolem krku. Vtom si všimla blížících se sourozenců a trochu stydlivě od otce poodstoupila.

Diana se vzpamatovala první a s úsměvem vykročila ke dveřím.

„Zdá se, že Alexandra už ví, jaké překvapení pro nás máte,“ řekl Philip otci, když vešli do pracovny. „Smíme to slyšet také?“ dodal trpce a rozladěně.

Pan Williams změřil syna zkoumavým pohledem. Alexandra? Philip nikdy neříkal sestře Alexandro, vždy volil rodinné oslovení Alex. Zřejmě se ho dotklo, že se o pozvání dověděla dřív. Ale cožpak ji mohl déle napínat? Vzal syna kolem ramen a omluvně se usmál. „Ano, Philipe. Formální pozvání sira Richarda na příští ples leží na mém stole.“

„Ach, otče! Ples? Dokonce ples! To je báječné!“ vykřikla Diana. Odstrčila bratra a vrhla se otci do náruče stejně šťastně jako předtím Alex a navíc zasypala jeho tvář polibky. „Konečně. Jsem tak šťastná. Díky! Nastotisíckrát díky!“

„Ale, Dianko, ovládej se přece, vždyť mě povalíš,“ bránil se pan Williams přílišným projevům vděčnosti. „No tak, dej pozor, pomačkáš si šaty.“

Nereagovala-li Diana na první výzvu, druhá byla účinnější. Okamžitě otce pustila a jala se napravovat neexistující škodu, kterou na svých hedvábných šatech napáchala.

KAPITOLA 1.

„Náhoda za nic neručí.“

Molière

Rodové sídlo Stanfordů, honosný, téměř dvě stě let starý architektonický skvost, budil obdiv už svou rozlehlostí. Postrádal však patřičný lesk. Jeho majitel totiž nedisponoval dostatečnými finančními prostředky na stavební úpravy a nákladné zvelebení interiérů. To se však mělo změnit, neboť po ničem jiném netoužil sir Richard víc. Přál si zvýšit vážnost i prestiž Danby. A protože nejjednodušším prostředkem k dosažení vysokých cílů je výhodný sňatek, vybral svým synům náležitě nevěsty. Rodokmen Stanfordů obohatil starší Henry, kterého otec oženil s lady Isabellou Kellyovou, dcerou hraběte z Portlandu. Potřebné finance měla přinést nevěsta mladšího syna. A Charles měl svou budoucí manželku poznat na maškarním plese.

Čerstvě pětadvacetiletý Charles Stanford byl kultivovaný a vzdělaný, avšak také velice temperamentní muž, čišela z něj touha užívat si života, nemalá kuráž a sebe-

jistota. Byl velmi pohledný a ve společnosti, zejména té dámské, více než žádaný.

Pro dnešní večer zvolil jednoduchou masku muže v černém. Nespěchal, soukromé pokoje ve východním křídle opustil, když už byla zábava v plném proudu. Mohlo by se zdát, že ho zvědavost a touha spatřit konečně tu, kterou mu otec vybral za manželku, bude hnát vpřed, ale bylo tomu právě naopak. Odkládal ten okamžik, jak jen mohl. Až teď, v náhlém popudu mít osudné setkání co nejdříve za sebou, vyrazil za otcem.

Prošel galerií, jejíž stěny zdobily portréty předků, a zamířil k velkému sálu. V přilehlé hale postávalo několik menších skupin hostů v nejrůznějších kostýmech, mezi nimiž se diskrétně proplétali sluhové s občerstvením. Charles je míjel bez povšimnutí, nenamáhal se tím, že by je pozdravil, nebo se u některého hloučku dokonce zastavil. Nemusel. Co by za jiných okolností bylo považováno za nezdořilé, bylo na maškarním plese dovoleno, do jisté míry samozřejmě. Hosty sice nesvazovala přísná pravidla etikety, avšak tajemství karnevalových masek pochopitelně nebylo tak úplně tajemstvím. Už proto, že opravdu utajit totožnost osoby se dalo pod jakoukoliv maskou jen stěží. Účelem masky na maškarním plese však nebylo skrýt jejího nositele, nýbrž pouze předstírat jeho ukrytí.

Slavnostně vyzdobený Taneční sál byl pro tento večer osvětlen stovkami svící z kvalitního vosku, které nebylo zapotřebí v průběhu večera doplňovat. Zlatá mihotavá záře, linoucí se zejména ze tří velkých křišťálových lustrů, dopadala na páry tančící v jeho středu téměř jako sluneční paprsky, a podtrhovala odlišnost večera. Obvyklé černé obleky a bílé róby dnes nahradily masky v nejrůznějších barvách, třebaže nebyly nijak výstřední. Kolem tančících

párů postával téměř souvislý kruh zvědavě přihlížejících hostů. Křesla i židle, přistavené ke stolkům podél stěn, zely během tance prázdnotou, protože odtud nebylo dění v sále přehledné. Jen tu a tam do nich usedli někteří ze starších pánů či dam, aby si odpočinuli. Avšak kdykoliv hudba na galerii přestala hrát a gong oznámil přestávku, místa se velmi rychle zaplnila.

Mladý Stanford se zastavil těsně u hlavních dveří. Zbývalo sejít tři schůdky a ocitl by se v samém centru dění, jenže to by se připravil o výhodu rozhledu z vyvýšeného místa.

Současně se tak ale sám stal poměrně nápadným, a jeho postava upoutala i řeckou bohyni Artemis.

„Hledáte někoho?“ pokleपालa mu vějířem důvěrně na předloktí.

Oslovený se pootočil. Spatřil hluboký výstřih vystupující z nařasených bílých šatů, v jehož středu se houpal srpek měsíce, a svůdný úsměv. Výzva rozzářených očí lady Camilly se nedala přehlédnout. Znal ten pohled velmi dobře a věděl, co se od něj očekává. *Vás*, měla znít jeho odpověď. Ovšem dnes musel Charles, ač nerad, dychtivou lady zklamat.

„Ano, hledám otce,“ odpověděl popravdě.

Bohyně se zatvářila překvapeně. A rozladěně. Pak zvědavě povytáhla obočí, ale než stihla cokoliv říci...

„Promiňte, zdá se, že jsem ho právě zahlédl,“ vymluvil se naléhavě, aby nemusel vysvětlovat víc, a zmizel v davu.

Otce nezahlédl, ale najít ho musel. K jeho smůle však právě ztichla hudba a v sále se přestalo tančit. Charlese rázem obklopily nejrůznější masky. Proplétal se hlučícím davem a rozhlížel se. Protivné převleky, proč musel být ples právě maškarní?! Jak jen ho najdu? Kdyby alespoň vzkázal, co má na sobě!

Prošel sál, přilehlou halu i chodby, ale nikde na pána domu nenarazil. Že by si šel odpočinout? Ne, na to bylo ještě brzy. Nezbyvalo než počkat, až se opět začne tančit.

Přemýšlel, kam by se prozatím uchýlil, a tu mu do očí padly dveře vedoucí na terasu. Nebylo jeho zvykem vyhýbat se společnosti, ba právě naopak, ve středu dění se cítil jako ryba ve vodě, ale dnes, z nepochopitelného popudu, veden náhlou potřebou klidu, vykročil do tmy.

Byla vlídná, nečekaná teplá noc. Temné, bezoblačné nebe se třpytilo hvězdami a nad střechou protějšního křídla domu se houpal tenoučký srpek měsíce. Charles se opřel o kamenné zábradlí, aby si vychutnal tu překvapivě příjemnou změnu, ale vtom ho upoutal pohyb na druhém konci terasy. Zadíval se tím směrem a po chvíli rozeznal postavu ženy v černých šatech, jejichž tenký závoj rozvlnil náhlý závan větru. Svou masku držela v ruce a zamyšleně hleděla kamsi do dálky.

„Počítáte hvězdy?“ zeptal se, ale hned vzápětí toho litoval.

Polekal ji a kouzlo okamžiku bylo nenávratně pryč. Dívka se však překvapivě brzy opanovala, a ještě překvapivěji popošla o několik kroků blíž. Vystoupila tak ze stínu a dostala se do světla, které na terasu dopadalo prosklenými dveřmi.

S údivem shledal, že ji nezná. Mlčela a prohlížela si ho. Jako by na něco čekala, pomyslel si a vzápětí pochopil. Na rozdíl od ní měl na tváři masku. Rychle ji sejmul a snažil se rukou upravit pocuchané vlasy. Zasmála se tomu, tiše a shovívavě. Charles se ovšem cítil dotčený. Udělal tedy také několik rázných kroků vpřed a zastavil se až těsně před ní. Chtěl ji znovu polekat, ale nic takového už se nestalo.

Podivil se. Každá jiná na jejím místě by se snažila co nejrychleji zmizet. Vždyť co by mohlo být víc kompromitující, než ocitnout se sama s mužem na potemnělé terase?

Ale dáma v černém se nepohnula ani o krok, a ještě mu směle hleděla do tváře. Chovala se velmi nezvykle. A vypadala nezvykle. Tolik se lišila od všech ostatních jasných a zářivých masek v sále. V tmavé látce jejich šatů se tu a tam leskly stříbrné nitky. Havraní vlasy svírala perlami ozdobená síťka, k níž byl připojen i onen lehoučký závoj, který na ni upozornil. Řada bílých perel obepínala její hrdlo i zápěstí a další dvě drobné perličky zasazené do náušnic se něžně rozhoupaly pokaždé, když pohnula hlavou. Byl by přísahal, že se jí perly lesknou i v očích. Náhle si uvědomil, že v nich vidí otázku.

„Stanford,“ představil se, „Charles Stanford.“ Lehce se uklonil a snažil se najít ztracenou rovnováhu i svůj obvyklý šarm, s nímž, jak věřil, překlene nejen prohřešek proti etiketě.

Alexandra Williamsová si s prohřešky hlavu nelámala. „Ach, to jste vy,“ vydechla skoro obdivně. „Doufala jsem, že vás dnes poznám.“

„Opravdu?“ vyhrkl překvapeně. „To mi lichotí. A prozradíte mi proč?“

„Čistě ze zvědavosti,“ odpověděla rychle. Tak rychle, jako by měla odpověď připravenou dřív, než zazněla otázka. „Slyšela jsem toho o vás tolik, že se zdráhám všemu uvěřit.“

Charles zaváhal. Nemohl se rozhodnout, jestli ho ta odpověď těší nebo mrzí. „Snad vás skutečnost příliš nezklamala,“ řekl opatrně.

„To ještě nemohu posoudit,“ zasmála se. A tentokrát zněl její smích jasně a srdečně. „Vždyť jsem vás sotva poznala.“

Charles se ovšem zamračil. „Rozhodně toho o mně víte víc než já o vás. Smím znát alespoň vaše jméno? Jak je možné, že jsme se dosud nesetkali?“ divil se upřímně.

„Jsem tu poprvé.“

„A prozradíte mi konečně, kdo jste?“

„Vy jste to nepoznal?“ předstírala zklamání. „Přece *Noc*,“ zakryla si tvář černou maskou. Vzápětí se s ním lehkým kývnutím hlavy rozloučila a zamířila ke dveřím.

Charles se za ní díval jako omámený. Nebyl schopen promluvit, natož ji zadržet, přestože chtěl. A nespustil svůj pohled ze dveří ještě dlouho potom, co odešla. Vzpamatoval se, až když k němu dolehly první tóny, které opět zvaly k tanci. Na okamžik zaváhal, jestli ona tajemná dívka nebyla jen nočním přeludem. To se mu ještě nestalo. Zvykl si, že mu ženy nadbíhají, doposud žádná s ním nejednala jako tahle *Noc*, a to si nemohl nechat líbit. Nasadil si opět masku a vydal se ji hledat.

Návrat do zvuků veselé hudby, cinkání sklenic a hlasů, které se snažily to všechno překřičet, ale nebyl právě příjemný. Navíc, po neznámé dívce jako by se slehla zem. V hale nebyla a prodírání davem postávajícím kolem tančících párů v sále nakonec vzdal.

Zklamaně vyšel zpět na chodbu a zastavil procházejícího lokaje, aby si dopřál pohár vína, když vtom za zády uslyšel hlas svého otce. Úplně zapomněl, že to jeho původně na plese hledal. Otočil se a spatřil ho v živém rozhovoru s Thomasem Williamsem.

Jako už mnohokrát předtím i teď se podivil, jak nesourodě tahle dvojce přátel působí. Vysoká, ovšem téměř vyzáblá postava jeho otce ostře kontrastovala s mohutným vzezřením bodrého Williamse. V jednom se však shodli, ani jeden z nich nepředstavoval žádnou výraznou masku, společenský oděv pouze doplnili škraboškou, a dokonce stejně černou.

„Taková sentimentalita mne velice překvapuje,“ říkal právě sir Richard, „ale je-li to tvá vůle...“

Charles počkal, až jeho přítomnost zaregistrují, a poté je oba způsobně pozdravil.

„Á, my o vlku... Charlesi, právě jsme o tobě hovořili.“

„Buďte zdrav, milý Charlesi,“ usmál se pan Williams, „opravdu rád vás vidím. A děkuji vám. Je nesmírně osvěžující potkat zde někoho, kdo nepředstírá nevědomost,“ pozastavil se nad skutečností, že upustil od obvyklé hry na neznámého pod maskou.

Pod oběma stanfordskými škraboškami se objevil úsměv. „V mnoha případech bývá ovšem nevědomost, třebaže předstíraná, výhodou,“ řekl na to Charles.

„To jistě,“ usmál se Thomas Williams. „Někdy je dokonce přímo osvobozující, například při setkání s lady Maywoodovou,“ připomenul dámu proslulou svou neutichající výřečností.

Mladý Stanford se upřímně rozesmál, měl Williamsovu otevřenou nenucenost rád stejně jako otec, ostatně, jinak by se ti dva sotva stali přáteli. Rty pod škraboškou sira Richarda se ovšem tentokrát rozvlnily pouze lehce, myšlenkami byl jinde, a proto také změnil téma. Navrhl, aby si všichni tři promluvili někde v soukromí.

Když oba pánové souhlasně přikývli, obrátil se na loka-je. „Jamesi, zařídte, ať nám do Rohového pokoje přinesou víno.“

Sluha, který neměl o totožnosti muže s maskou sebe-menší pochybnosti, přikývl.

Záhy vešli Stanfordové spolu s panem Williamsem do malého, ale velmi příjemně zařízeného pokoje, jenž se zdál jako stvořený pro důvěrná jednání. Bohatě vyřezávané ostění mu dodávalo na útulnosti a velká sedací souprava slibovala příjemné pohodlí, byť bylo zjevné, že nejlepší léta má už za sebou. Pánové sňali škrabošky, a zatímco

usedali do křesel potažených jemnou kůží, sluha položil na stůl před nimi karafu s vínem a tři sklenky, poté se s úklonou vzdálil.

Právě jsme o tobě hovořili, opakoval si v duchu Charles. Zapomněl. Úplně zapomněl nejen na to, že otce hledal, ale pustil z hlavy i to, proč ho hledal. Je zvláštní, že si to hned nevybavil, ani když ho spatřil ve společnosti pana Williamse.

Sir Richard Stanford se už delší dobu zabýval myšlenkou, že příteli nabídne spojení rodin sňatkem. Williamsovi sice na společenském žebříčku nestáli tak vysoko jako Stanfordové, ovšem tento nedostatek víc než dostatečně vyvažovalo bohatství, kterým vládli. A přesně to Danby potřebovalo. Ostatně, šlo o mladšího syna, na jehož bedrech nespočívala taková zodpovědnost vůči rodu, bylo tedy možné nad neurozeností nevěsty přimhouřit oko.

Charles proti tomu nic nenamítal. Odjakživa byl srozuměn s tím, že jeho sňatek bude uzavřen v souladu s požadavky a ambicemi rodiny, nikoliv na základě jeho osobních zájmů či přání. Pokud jde o pana Williamse, znal ho dost dlouho na to, aby věděl, že tento otcův přítel je poněkud *jiný* – velmi neformální, příjemně přátelský, ale také přímočarý a překvapivě zásadový. Celkem vzato ho ale měl docela rád a představa, že se stane jeho zetěm, mu nebyla nijak proti mysli. Jeho dceru ovšem neznal.

„Když dovolíte, nebudu otálet a přejdou rovnou k věci,“ zahájil delikátní jednání pan Williams s nenuceností sobě vlastní, a když sir Richard souhlasně přikývl, obrátil se na mladého Stanforda: „Milý Charlesi, nejprve bych rád zdůraznil, že si velkorysé nabídky, kterou mi vaším jménem

učinil váš otec, nesmírně vážím. Opravdu, cítím se velice poctěn a potěšen.“

„Děkuji,“ usmál se sebejistě Charles. Dalo se čekat, že Williams nebude proti spojení nic namítat. Pohlédl na otce, ale jeho výraz měl ke spokojenosti daleko. Proč?

Sir Richard významně povytáhl obočí, čímž synovi naznačil, aby poslouchal dál.

„Věřte, že já sám bych takové spojení velmi uvítal. Jste nepochybně tím, koho bych rád nazýval synem...“

„Ale?“ vytušil správně Charles.

„Ale nejde jen o mě,“ dokončil Thomas Williams svou původní myšlenku. „Jde především o štěstí mé dcery. Víte, mé děti jsou mé všechno. Pokud jde o ně, jsem ochoten a odhodlán učinit, co bude v mých silách, aby byly spokojené a šťastné. A výběr životního partnera, alespoň dle mého názoru, patří k nejvýznamnějším okamžikům v životě. Správná volba je v tomto případě důležitější než cokoliv jiného. Proto mám v úmyslu brát na názor svých dětí ohled, přesněji řečeno, ponechám toto podstatné životní rozhodnutí na nich. Tedy, chcete-li se s mou dcerou oženit, milý Charlesi, rád bych, aby se sňatkem souhlasila,“ dodal pro případ, že ho mladý Stanford hned nepochopil, ale bylo nad slunce jasné, že mu rozuměl velice dobře. Byl však natolik šokován nezvyklým rozhodnutím, že na to v prvním okamžiku nedokázal nic říct. Pan Williams toho využil a připojil několik vět na vysvětlenou: „Vím, že je to nezvyklé. Patrně mě budete považovat za bláhového pošetilce, který, dovoláváje se štěstí, přišel na stará kolena o rozum, ale opak je pravdou. Chci vás oba ubezpečit, že jedním s plným vědomím, v duchu těch nejušlechtlejších pohnutek, na základě trpce získaných životních zkušeností. Nečekám, že se mnou budete souhlasit,“ usmál

se smířlivě a naklonil se k Charlesovi. „Popravdě, to mě ani nenapadlo. Jste příliš mladý na to, abyste mi rozuměl, a dost možná mi neporozumíte nikdy, ale doufám, že budete mé rozhodnutí respektovat.“

Charles mu ohromeně naslouchal a pak znovu tázavě pohlédl na otce. Sir Richard zavrtěl pochybovačně hlavou, ale pak rezignovaně pokrčil rameny. Williamsova podmínka pro něj zjevně nebyla novinkou, proto nebyl překvapený a zdálo se, že je ochoten ji přijmout. Ne tak Charles. Marně lovil v paměti, jestli už někdy o něčem podobném slyšel.

„Ano, máte pravdu, váš požadavek je vskutku krajně nezvyklý, zvláště uvažíme-li, jakou nabídku odmítáte,“ neudržel se, a kdyby ho otec nepřerušil, kdo ví, co ještě by řekl.

„Ale Charlesi, Thomas přece tvou nabídku neodmítá,“ uklidňoval syna. „Proto nemá smysl říkat něco, čeho bychom později litovali.“

Charles nevěřil vlastním uším. Jistě, Williamsovo jmění není zanedbatelné, přesto nechápal, že otce tak ponižující podmínka neuráží. I když nepředpokládal, že by měl s jejím naplněním těžkosti, konečně, která žena mu kdy dokázala vzdorovat. Jen pouhá skutečnost, že by mohla... Křečovitě sevřel opěradlo křesla a snažil se najít vhodná slova, jimiž by co nejuvážlivěji a zároveň nejzdvořileji vyjádřil své pochyby a nesouhlas.

Pan Williams ho ale moudře předešel: „V žádném případě se nemusíte ničeho obávat. Rozhodně vás nemíním uvrhnout do nepříjemné situace, chraň bůh. Má dcera proto nemá o vašich úmyslech ani tušení. A slibuji, že vám poskytnu tolik času, kolik budete chtít. Nabídku můžete Dianě předložit, až to sám uznáte za vhodné.“